

fattig Lejlighed var gjort festligt med en skinnende ren Dug og et Par gamle, trearmede Kobberlysestager, vakte hun for første Gang hans fulde Attraa, endda den store Halskrave ikke rigtig klædte hende. Han havde i lange Tider ikke været en ung Kvinde saa nær; han havde levet i sit Stenfængsel som en Munk i sit Kloster, fortabt i sine Tankers Skyggeverden. Nu tændtes Livsbegæret atter i hans Blod; Modet og Kraften strømmede tilbage til hans Sind og fik det til at svulme.

Han tømte Glas paa Glas af den stærke Landvin. Ogsaa Jakobes Kinder fik mere og mere Farve, og trods sin Sult glemte hun ofte at spise for Klinken og Skaalen og Kys og Omfavnelser.

Da de endelig rejste sig fra Bordet, udbrød Per:

„Men du har jo endnu ikke set, hvordan jeg bor. Kom — saa skal jeg vise dig min Udsigt!“

Han kastede hendes Kaabe om hende og førte hende ud paa Svalegangen. Baade rundtom i Byen og nede ved Stationsbygningen var de fleste Lys allerede slukkede. Men oppe paa Himlen havde Stjernefeltet udvidet sig. Skyerne var gledet fra Bjergryggene ned i Kløfterne for at lægge sig til Hvile der for Natten. Kun over „Hoher Goll“s Snemarker svævede en mørk, brunlig Røg.

Per gav sig til at fortælle om, hvordan han mangel Nat havde staaet her og hørt Naturen tale til ham gennem Flodens mørke Brus og følt sig som det sidste levende Væsen paa en uddød Klode. Men Jakobe hørte ikke længer hans Ord. Hun havde lagt sig ind til hans Bryst og afbrød ham hvert Øjeblik ved tavs at række sine Læber op imod ham. Saa blev tilsidst ogsaa han tavs; og længe stod de nu og vuggede hinanden i Ar-